

MIJN DIKKE VETTE
ZOMBIE
GOLDFVIS

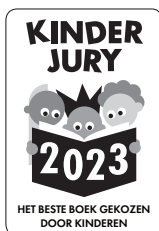

MO O'HARA

Vertaald door Kristel Bosua

moon

Flip!

Voor mijn man, Guy

Oorspronkelijke titel: *My Big Fat Zombie Goldfish: Fins of Fury*

Oorspronkelijk uitgegeven door: Macmillan Children's Books, een imprint van Pan Macmillan, 2014

© Mo O'Hara, 2014

© Vertaling uit het Engels: Kristel Bosua, 2022

© Nederlandse uitgave Moon, Amsterdam 2022

© Illustraties: Marek Jagucki, 2014

Ontwerp omslag en binnenwerk Nederlandse uitgave: Marieke Oele

ISBN 978 90 488 6313 6

ISBN 978 90 488 6314 3 (e-boek)

NUR 282

www.uitgeverijmoon.nl

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

FRANKIE WORDT WILD

HOOFDSTUK 1

BUITEN IS NIET ALLES BETER

De zon ging onder en de lucht kleurde zombiegoudvis-oranje. Ik draaide de dop van de veldfles die om mijn nek hing en fluisterde: ‘Kijk, Frankie, dat is jouw kleur.’

Frankie, mijn zombiegoudvis, gluurde naar buiten en wierp een snelle blik op de lucht. Toen zwiepte hij met zijn staart en ging hij verder met rondjes zwemmen. Hij was niet onder de indruk.

Het volgende moment lag ik languit in de modder doordat ik voor de vijfde keer vandaag over mijn belachelijk lange schoenveters was gestruikeld. Ik was ook niet onder de indruk van dit uitje.

‘Ik denk dat ik van gedachten ben veranderd over kamperen,’ zei ik snuivend, terwijl ik de modder van mijn kin veegde.

Frankie sloeg met een vin alsof hij wilde zeggen:

‘Ja, oké, natuurlijk. Dat vertel je me nú.’ Wanneer heeft Frankie geleerd om sarcastisch te zijn in vin-gebarentaal?

‘Kop op, Tom,’ zei Pradeep en hij stak zijn hand uit om me overeind te helpen. ‘Dit wordt het beste weekend ooit. Ik kan niet geloven dat je bijna niet meeinging!’

‘Ja...’ begon ik, en ik schroefde de dop van de veldfles er weer op. Ik dacht aan hoe ik had geprobeerd onder dit kampeertripje uit te komen, maar mam had gezegd dat ik wel wat frisse lucht kon gebruiken en dat was dat. Ik keek naar Pradeeps superblijge gezicht. ‘Het wordt geweldig,’ zei ik, en ik forceerde een glimlach.

‘Ik snap alleen nog steeds niet helemaal waarom je Frankie hebt meegenomen,’ fluisterde Pradeep.

‘Ik kon niet anders,’ verzuchtte ik. ‘Mam zei dat ze een gigantische voorjaars schoonmaak ging houden. Stel dat Frankie zou denken dat de stofzuiger hem wilde aanvallen en hij in een groenogige zombievrouw zou veranderen waar mam bij was? Veel te gevaarlijk!’

‘Even centraal, kampeerders!’ riep de groepsleider.

‘We bevinden ons op een T-splitsing. Weet iemand welke kant we op moeten?’

‘In elk geval niet richting de koffie,’ riep ik terug en ik grinnikte om mijn eigen grap.

Niemand moest lachen. Er was geen kerkhof in de buurt, maar doodstil was het wel.

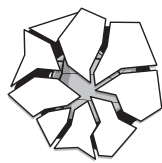
Toen begon Pradeep te praten. ‘De wind komt uit het westen. En die blaast de rook van het kampvuur naar ons toe, dus ons kamp moet pal in het westen liggen.’

‘Heel goed, kampeerder,’ antwoordde de groepsleider. ‘Laten we die kant op gaan.’

Pradeep nam kamperen erg serieus en hij was er ook goed in. Hij had met de scouting al vaak gekampeerd. Hij kon kaartlezen en een kompas gebruiken. En van een laken en een paar stokken kon hij een tent maken, die ook nog de hele nacht bleef staan!

‘Ik zei toch dat deze kampeertrip fantastisch zou zijn?’ zei Pradeep. We begonnen weer te lopen. ‘We gaan Wilde Willem van de *Wilde Safari* én Freek Flink ontmoeten! Het wordt BRILJANT!’

Mijn mondhoeken vormden bijna een echte glimlach, tot ik vanuit het niets aan mijn rugzak omhoog werd gehesen en ineens boven het gras bungelde.

HOOFDSTUK 2

DE PADEN OP, DE ZOMBIELANEN IN

‘Oké, losers,’ zei Mark, mijn **KWAADAARDIGE-PROFESSOR**-broer, en hij sleepte Pradeep en mij weg, zodat we buiten gehoorafstand van de groep waren. ‘Dit weekend ken ik jullie niet en kennen jullie mij niet.’ Hij staarde ons aan. ‘Als je naar me kijkt, tegen me praat of zelfs mijn naam noemt, ram ik je zo ver de grond in dat ze een graafmachine nodig hebben om je eruit te krijgen! Begrepen?’

‘Begrepen!’ Pradeep en ik slikten tegelijkertijd. Mark liet onze rugzakken los en onze voeten zakten terug in de modder. Toen beende hij weg naar het begin van de rij.

Op dat moment slingerde de veldfles van mijn nek en stuiterde op de grond. Frankie moest Marks stem hebben gehoord en helemaal gezombificeerd zijn.

Frankie had een grote hekel aan mijn broer sinds Mark had geprobeerd hem te vermoorden met groene **KWAADAARDIGE-PROFESSOR**-smurrie en hem daarna doorspoelde. Gelukkig konden Pradeep en ik Frankie weer tot leven wekken met een batterij, en sindsdien is hij onze zombiegoudvis-vriend.

Ik liep naar de woest stuiterende veldfles en pakte hem op. ‘Het is al goed, Frankie. Mark is nu weg,’ fluisterde ik, met de dop een beetje open.

‘Hé, dat joch dat steeds omvalt praat weer tegen zijn veldfles,’ riep een van de kampeerders.

‘Misschien praat hij gewoon met dat “zorgenkindje”,’ zei een ander lachend.

‘Niemand anders wil toch met ze praten!’ hoorde ik Mark schreeuwen aan het begin van de rij.

Pradeep keek naar de punten van zijn wandelschoenen.

Kijk, toen alle ouders op de parkeerplaats een paar kilometer verderop afscheid van ons namen, deden ze allemáál gênante dingen... maar Pradeeps moeder heeft waarschijnlijk het wereldrecord Meest Gênante Ouder OOIT verbroken.

Eerst zoende ze, waar alle kampeerders bij waren, Pradeep op zijn hoofd en knuffelde ze hem zo hard

dat zijn ogen er bijna uit plopten. Toen hing ze een enorme plastic hoes om zijn nek, waarin allemaal papieren met daarop medische gegevens, noodtelefoonnummers en contactpersonen zaten. Hij zag eruit alsof hij op wereldreis ging en nooit meer terug zou komen!

Maar het allerergste was dat ze bijna schreeuwde: ‘Goed, stoere avonturier. Ik heb alle reisziektepilletjes en kotszakjes ingepakt, de diarreeremmers (want je weet hoe je buik reageert op kamp-eten), het antimuggenmiddel, de zonnebrandcrème, insectenbeet-lotion, hooikoortstabletten, het calamine-schudsel en twaalf paar extra sokken. Je kunt nooit te veel schone sokken bij je hebben.’

Natuurlijk rukte Pradeep, zodra zijn moeder uit het zicht was, de plastic hoes van zijn nek. Maar het was te laat. Iedereen had het al gezien.

Ik slingerde Frankies veldfles terug om mijn nek en haalde een geplette boterham met pindakaas uit mijn

zak. Ik nam een hap en gaf Pradeep de rest. ‘Momm mons mom mme beemm me houmemm,’ mompelde ik met mijn mond vol pindakaas.

‘Om ons op de been te houden? Dank je,’ zei Pradeep, die mijn pindakaas-gemompel makkelijk verstond.

Die kleine energieboost liet Pradeep stuiteren, zoals mijn oma zou zeggen.

Zijn voeten wisten precies waar ze moesten zijn, zonder over stenen of boomwortels te struikelen. Hij hoefde niet eens omlaag te kijken. Ik sjokte mee en probeerde mijn schoenen in zijn voetsporen te plaatsen, zodat ik niet wéér zou vallen.

Toen voelde ik een mug in mijn nek kriebelen. Ik draaide me half om en probeerde hem weg te slaan met

mijn hand, waardoor ik direct tegen Pradeep op botste, die stil was blijven staan.

‘Sorry!’ begon ik. ‘Ik wilde een mug zo groot als een pterodactylus pletten, die net een hapje van me wilde nemen...’

‘Sst,’ fluisterde hij.

De andere kampeerdere liepen zo’n twintig stappen verderop.

Toen hoorde ik aan onze linkerkant geritsel.

‘Wat was dat?’ vroeg Pradeep.

